

menšiny. »Princip absolutní většiny znamená relativně největší přiblížení k ideji svobody.« Zároveň však »právo většiny předpokládá existenční oprávnění menšiny.« Proto většina nesmí integrálně uplatňovati své panství, ale nutno se přidržeti kompromisu mezi oběma směry. S toho hlediska považuje za vítané poměrné zastoupení a z toho plynoucí koalici stran. Na konec se vyslovuje proti diktatuře, která může trvati jen tak dlouho, pokud jest víra v její metafysicko-náboženské základy, jinak však musí ustoupiti neodolatelnému pudu ke svobodě a demokracii. — Knížka, jejíž myšlenkový postup tu byl stručně nastíněn, přichází jistě vhod v dnešní pohnuté době, kdy u nás se teprve zvolna a bolestně tvoří tradice parlamentarismu. Překlad jest plynňý. Zpa.

Rudolf Hudec: **Zrušit či ponechat volební právo vojákům?** Zvláštní otisk z revue Parlament č. 4—5. Autor se přimlouvá za to, aby volební právo bylo sice odejmuto vojákům, avšak ponecháno vojenským gážístům a četníkům. Uvádí zejména, že nelze s hlediska demokracie souhlasiti se vzetím volebního práva celé skupině asi 30.000 osob pro celý život, když ani dosavadní zkušenosti neukázaly, že by důstojníci, rotmistři nebo četníci se aktivně účastnili volební agitace. Odejmutí volebního práva celému stavu, jakým jsou vojenští a četniční gážísté, by bylo v přímém rozporu s ústavou. Zpa.

Prof. dr. Jaroslav Kallab: **Politika vědou a uměním.** Politika. Svazek IV. Praha, 1926. Str. 26. Cena Kč 10.—.

Autor polemisuje s názorem Weyrovým, projeveným v Zeitschrift für öffentliches Recht a v rektorské přednášce »Politika a věda o státním právu«, že politika není ani vědou ani uměním, nýbrž prostou dovedností, k níž třeba jen poctivosti, praktičnosti, střízlivosti a chytrosti. Pokouší se na základě výsledků, k nimž dospěl ve spise »Úvod ve studium právnických method«, vymeziti pojem vědy a umění tak, aby jimi i politika byla zahrnuta, a výtce stranickosti, frázovitosti, nevěcnosti, kterou Weyr stíhá činnost některých politiků čelí tím, že těmto zjevům upírá charakter politiky. Má za povážlivé odkazovati politiku na zdravý rozum a poctivost průměrného člověka, pokládaje i pro politika za důležité systematické (vědecké) zpracování dosavadních zkušeností, jež by oživilo zanedbaný kout vědění, poznatky o společenském životě. Z dnešní politické bídy vidí východisko v uvědomění, že k politice je třeba těchže vlastností jako ke vědě a umění. —ř.

Z ČASOPISŮ. Archiv za pravne i društvene nauke, Beograd. Roč. XII. (XXIX.) Č. 4; Dr. M. P. Čubinski; Kriminální politika jako věda